

Стихи на ливвиковском наречии карельского языка

Посвящается Году защитника Отечества

AINAVO MUSTO

Kusbo ottanen sanat, sanat pädiät, prostoit,
Kuduat kirjoile pandas minun loittozet mustot.

Oli silloigi kevät, vessel päiväine pastoi.
Rahvas voinale peräh Voiton kevätty vastai.

Äijän ihastussanua kuulin lapsennu ilmas,
Hyvän mielenke segai oldih kyynälet silmis.

Äijän tuskua toi voinu, kodih ei tulla äijät.
Tiedämättömät ollah tuatoin kuolenduaijat.

Heijän ozakse roittih tundemattomat kalmat,
Meijän sydämien kibiet, voinan verizet talmat.

Kunne kalmoile mennä? Kunne kukkazet laskie?
Tuatan armahan kalmua eulluh sillozil lapsil.

Ei sua kiänuttiä aigua, eigä kuolluzii nostua.
Tämä keväine päivy heis meil ainavo musto.

Zinaida Dubinina

(Valgei koivikko. – Petroskoi : "Periodika", 2003. – s. 44.)

VELLESKALMAL

Kevät tuou myös voinan mustot piäle.
Jallat rounu iče minuu vietäh.
Kivipaččahalluo mättähäle,
Saldattazet tapetut kus muatah.

Kallis poigu libo armas tuatto,
Naimatoi vie velli, nuori, čoma.
Yhtes kalmas igäundu muatah
Kaikin oldih kenentahto omat.

Suuren ruavon ruattuu muatah sitkieh,
Siiriči heis päivät, vuvvet juostah.
Heijän kalmal jo niken ei itke,
Kai on menii, igäine vai musto.

Zinaida Dubinina

(Valgei koivikko. – Petroskoi : "Periodika", 2003. – s. 42.)

SEN POIJAN TUAČI

Minä tänpäi enne zor'ua nouzen,
Lähten leviedy myö astun puustua...
Midä lienne mustos rodih toizin:
Midä minun kel ei olluh, mustan?

Vihmupizar pergau leugua laihua,
Vähä mual on – kaksikymmen vuotta.
Minä tundenuh en poigua rauhua,
Kudai sanoi: "Tulen, muamo, vuota!"

Kevät uskaldi mual pitkän povvan,
Vuottau siemenjyviä lämmin peldo...
Minä elän täl mual hyväl kodvan,
Oman ijän dai sen poijan velgoih.

Sendäh minul on, kui gurbu, jygei,
En voi toizelleh nikui – eliä,
Minuu kuččuu hänen iäni nygoi,
Korvis on vai hänen pajo helei.

Puustuheinät ollah moizet kačkerat,
Nuoret vihandakot tuulet sie...
Silmät avuammo myö –
Kuuluu keskiyöl räčkevys,
Jyrygö, vai voinanaigaine kajahus vie.

Robert Roždestvenskij, kiän. Aleksandr Volkov

(Ven'an runot livvin kielel. – Petroskoi, 1998. – s. 48)

VELLILÖIN KALMAT

Miän vellilöin kalmoin piäl risto ei pie,
Sie leskilöin virzii ei kuulu,
Vai kukkazii piälavval heitetäh sie,
Da poltetah igästy tuldu.

Täs egläi vie jurizi, särizi mua,
A tänäpäi hivotut kivet.
Tiä ainavuo kalmastu löydiä ei sua –
Kai ozat on yhtäpäi kibiet.

Se igäine tuli, kui tankaspäi käit,
Kui palajat Ven'an muan taloit,
Sit palajan vihaizen Reistagan näit,
Näit saldatan sydäin kui paloi.

Sil haudumual itkijy leski ei päi
Vai lujembat mennäh.
Miän vellilöin kalmoin piäl ristua et näi,
Ga ongo kel kebjiembi sendäh?

Vladimir Visotskii, kiän. Aleksandr Volkov

(Ven'an runot livvin kielel. – Petroskoi, 1998. – s. 41)

KURRIT

Oh, mindäh millo ozutanneh aiven
niit miehet, kuduat voinas tuldu ei,
Ei viruta hyö kalmas tädä päiviä,
a oza – olla linduloinnu heil.

Täh päiväh säh, sit aijas ammui mennyös,
kui abiah meidy vakustetah hyö.
Ku kuulemmohäi – linnut iätäh lennos,
sih sanakesken vaikastuimmo myö.

Myös lendäy korgial, liibuu kurgiparvi,
myös heidy oza mejän muale toi,
tuos nägyy – yksi keskuččaine harvem,
se sija, minun terväh roih.

Se päivy roih, dai linduloinke matkah
ma taivahah, kui valgeisiibi, suan.
Kui kurgi, iändy siepäi hätken, hätken
ma annan teile eläjile muan.

Rasul Gamzatov, kiän. Vladimir Brendojev

(Suurembua ei ole ozua. – Juminkeko, Periodika, 2014. – s. 136.)

KURRET

Net saldatat, ken peldoh kuadui voinal,
Kus verituuli viheldeli vai,
Ei kalmua löytty vierahal mual, toinah,
A muututtih hyö kurgiloikse kai.

Täh päivässäh sit ammui mennyös aijas,
Kos lennetäh, vie iäni kuuluu heijän;
Ga, vikse, sendäh igävy on taivas
Da tuskas puaksuh tykkäy hengi meijän.

Vai lendäy, lendäy vadvavunnuh vergu,
Miän päivänlaskun tyyneh suveh viey,
A verras sit on pikoipieni žerbu,
Se, vikse, minul sija on jännyh sie.

Kos tulou aigu, linnun vergunuoras
Gi minä lennän sinipilvien ual,
I annan siepäi — valgien kurrenhooras,
Miän iänen kaikil, kedä jätin mual.

Rasul Gamzatov, kiän. Aleksandr Volkov

(Поэзия родного края. – Петрозаводск : Фонд творческой
инициативы, 2016. – с. 79.)

VOITON PÄIVÄKSE

Teijän piät on harmuat,
Vahnua luaduu sovat.
Mil oldaneh armahat,
Mil oldaneh omat
Teijän silmät lämmät,
Ruppizetgi rožis.
...Elos vaiku nämmä.
Kusbo ollah toizet?
Konzu torah matkaitto
Puolistamah meidy,
Niile voinan matkoile
Enäm oli teidy.
Ei ni meile hätkie
Nämmii randoi polgie.
Häviey hil'l'akkazin
Voinan nähnyh polvi.
Rauhas meijän rannoil
Päivy nouzou, laskeh.
Kunnivoijen, kiittäjen
Kačotah teih lapset.
Oh, gu teijän duumazet
Arvata hyö voidas,
Ilmazekse ijäkse
Kirottas hyö voinat.

Zinaida Dubinina

(Поэзия родного края. – Петрозаводск : Фонд творческой
инициативы, 2016. – с. 77.)